

RESOLUCIÓ DEL SÍNDIC SOBRE L'EXEMPCIÓ DE L'IMPOST DE VEHICLES PER A PERSONES AMB DICAPACITAT

Escrit adreçat a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació Barcelona.

He rebut l'informe que heu emès en relació amb els expedients de queixa que consten en aquesta institució referents a l'aplicació retroactiva de l'exempció en l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica recollida en l'article 93.1.e) del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març.

En vista del que hi exposeu, vull fer-vos unes consideracions.

Certament, tal i com esmenteu en el vostre escrit, la viabilitat de la retroactivitat dels efectes dels beneficis fiscals de caràcter rogat és un tema que ha estat plantejat davant els tribunals de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, pronunciant-se la jurisprudència en les sentències a què feu esment, en el sentit de necessitat de sol·licitud de l'aplicació de l'exempció en el moment anterior a la data de meritament del tribut o dins el termini legalment establert per recórrer la liquidació.

La línia jurisprudencial a dalt esmentada, té el seu origen en la sentència del Tribunal Suprem de data 26 d'octubre de 1987, i ha estat relativament pacífica en el decurs d'aquest temps. En aquest mateix sentit va pronunciar-se el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en les sentències dictades en dates 05 març i 23 de setembre de 1996.

Ara bé, les sentències dictades pel Tribunal Suprem en aquest sentit, donen resposta a supòsits de fet plantejats en el marc d'aplicació d'altres tributs que no es corresponen a la figura impositiva objecte de queixa.

Atesa la configuració jurídica de les exempcions tributàries com un dels elements essencials del tribut, les diverses modalitats de supòsits exempts, la finalitat a que responen l'existència de les exempcions i les múltiples formes en què aquestes incideixen en les diverses figures impositives, he considerat oportú centrar l'anàlisi jurisprudencial en aquelles sentències que s'han ocupat de la problemàtica concreta que ens ocupa.

Per aquest motiu, he procedit a realitzar una anàlisi de les sentències dictades en matèria d'aplicació dels efectes retroactius de l'exempció contemplada en l'article 93.1.e) del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, ampliant aquest estudi a l'exempció prevista en l'article 65.1.a).5 de la Llei 38/1992, d'impostos especials sobre determinats mitjans de transport, atesa la seva virtual semblança amb el supòsit de fet plantejat en aquesta institució.

Els pronunciaments judicials dictats en la matèria objecte d'estudi provenen dels Tribunals Superiors de Justícia de les diverses Comunitats Autònomes, sense que s'hagi localitzat un pronunciament del Tribunal Suprem, conseqüència inherent al fet de la inaccessibilitat processal per raó de quantia.

La doctrina establerta i a la que feu referència en el vostre escrit no s'ha mantingut uniforme, sinó que cal portar a col·lació els darrers pronunciaments emesos pels Tribunals Superiors de Justícia de les Comunitats Autònomes en què es pronuncien sobre la qüestió aplicada a l'Impost de vehicles de tracció mecànica de competència municipal, o bé a l'Impost especial sobre determinats mitjans de transport.

En primer lloc cal dir que la postura jurisprudencial mantinguda no està essent homogènia en tot el territori espanyol, si bé és cert que s'observa un criteri uniforme en cada Tribunal Superior de Justícia.

Així, les sentències dictades que han desestimat les pretensions de la demanda d'aplicar l'exempció del pagament de l'impost per raó de minusvalidesa amb caràcter retroactiu en base al fonament de dret que el gaudi de l'exempció està condicionada al previ requeriment per part de l'Administració, i la sol·licitud s'ha de sotmetre al pressupost formal, han estat les següents: STSJ de Múrcia, de 29 de setembre de 2001; STSJ d'Astúries de 28 d'octubre de 2005; STSJ de Galícia de 15 de març de 2006.

En sentit contrari i per tant, estimant les pretensions dels actors atorgant efectes retroactius a l'aplicació de l'exempció per raó de minusvalidesa per a les liquidacions no prescrites s'han dictat les sentències següents: **STSJ Catalunya de 3 de gener de 2000 i 18 de novembre de 2004; STSJ Navarra de 17 abril de 2000; STSJ Comunitat Valenciana de 5 de desembre de 2002; STSJ d'Andalusia de 30/10/1998; sentència del Jutjat Contenciós Administratiu de Catilla-La Mancha de 26 de febrer de 2007; resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Foral de Guipúzcoa de 23 de juny de 2007.**

Els fonaments de dret aplicats per la jurisprudència a dalt esmentada per determinar el caràcter retroactiu de les exempcions amb caràcter rogat ha estat la següent:

- I. El reconeixement previ per l'administració és un acte administratiu declaratiu del dret a gaudi de l'exempció, ja que l'administració únicament ha de comprovar l'existència dels requisits legalment establerts. En cap cas pot considerar-se un acte constitutiu del dret a gaudi de l'exempció.
- II. La naturalesa jurídica del caràcter rogat de l'exempció és que l'acte declaratiu de l'administració del dret a gaudir-la esdevé una condició de la seva aplicació, no de la seva existència. Es tracta d'una condició

legal d'aplicabilitat a fi i efecte que l'administració comprovi l'existència dels requisits que la configuren.

- III. La interpretació correcta que ha de donar-se a l'exigència del previ reconeixement de l'exempció, és que aquest normalment ha de realitzar-se abans del meritament del tribut, però no impedeix la operativitat de l'exempció si reunint els requisits substantius necessaris al moment del meritament del tribut, no va sol·licitar-se amb caràcter previ.
- IV. Els efectes del fet imposable es produeixen en el moment de la seva realització. Per aquest motiu, si concorren ja en aquest moment els elements que integren la seva modalitat exempta, naixerà l'exempció, i no pot fer-ho l'obligació, doncs aquesta és l'efecte legal d'una altra modalitat, essent lògica i jurídicament impossible que s'efectuï el mateix fet sota dues modalitats diverses, doncs es tracta de dos pressupòsits normatius diferents.
- V. Tot i que en el moment de matriculació del vehicle, el contribuent no va sol·licitar l'exempció, ja reunia tots els requisits necessaris, de forma que aquesta omisió no pot, en cap cas, comportar una pèrdua del dret, ja que aquesta conseqüència hauria d'estar per la seva operativitat expressament prevista en la norma.
- VI. El caràcter rogat de l'exempció no obsta a que la mateixa no pugui desplegar els seus efectes en relació amb exercicis anteriors, ja que ens trobem davant un fet exempt de tributació des del moment de reunir els requisits essencials per la concessió de l'exempció.
- VII. Sempre que en produir-se el fet imposable concorrin els requisits que el configuren en la seva modalitat exempt, el seu efecte no pot ser altre – d'acord amb la previsió legal – que generar l'exempció. Tot i si en aquell moment no s'al·leguen o no s'han reconegut, es tingui per realitzat el fet imposable en la modalitat gravada, meritant-se l'obligació tributària. Aquest fet no impedeix que el reconeixement posterior de les circumstàncies de fet en què va produir-se el fet imposable comportin el reconeixement dels seus efectes legals, declarant procedent l'exempció generada en aquest mateix moment, amb la consegüent devolució d'allò ingressat.
- VIII. Un cop reconegut el dret d'aplicació de l'exempció per part de l'administració, no existeix cap inconvenient des de la perspectiva judicial perquè no procedeixi l'exigència dels períodes anteriors, inclús quan ens trobem en la via de constrenyiment amb motius taxats d'oposició, ja que en trobar-nos davant un fet imposable exempt de tributació, que determina una nul·litat de ple dret de les liquidacions emeses en quant al vehicle matriculat a nom de la persona amb minusvalidesa. Per tant, procedeix, sempre que no concorri prescripció,

la devolució de les quantitats embargades per tal motiu en tant que són quantitats indegudament ingressades corresponents a un fet exempt de tributació.

- IX. L'administració tributària realitza una interpretació literalista del caràcter rogat de l'exempció, que a banda d'ésser contrària al seu esperit i finalitat, no és la única possible. El que el precepte vol dir, únicament, és que l'administració tributària no és competent per al reconeixement de la concurrència en una determinada persona d'un grau de minusvalidesa. No significa doncs, que la resolució per la qual es reconeix el grau de minusvalidesa hagi de ser prèvia a la realització del fet imposable, sinó simplement que l'hisenda no pot reconèixer l'exempció sense que existeixi una resolució prèvia (prèvia al reconeixement de l'exempció, no prèvia a la realització del fet imposable) de l'administració tributària.
- X. La declaració errònia del contribuent de no sol·licitar en temps i forma l'exempció, no pot tenir altres conseqüències que la de procedir a la seva revisió de conformitat amb l'article 156 LGT, i s'ha d'entendre que s'ha produït un ingrés indegut per part del contribuent, que d'acord amb l'article 155 LGT comporta l'obligatorietat de la devolució.
- XI. El curs procedimental de devolució d'ingressos indeguts apareix, finalment, perfectament apte per a la restitució d'allò ingressat, doncs es preveu per a qüestions de fet i de dret que permetin apreciar que va efectuar-se un ingrés no degut. En aquest cas no es tracta – com ha admès la jurisprudència- d'un ingrés degut al seu dia i que en resulta indegut a posteriori, sinó d'un ingrés que no va arribar a generar-se, en haver-se produït el fet imposable en la seva modalitat exempta. En resum, meritada l'exempció per concorren ja en aquest moment els elements del seu pressupòsit de fet, no va arribar a néixer l'obligació tributària, motiu pel qual no existint deute l'ingrés resulta indegut "*ab origine*".

La base jurídica en què es fonamenten les sentències dictades, ens porta a analitzar dos aspectes elementals de les exempcions tributàries, en la seva configuració com a element essencial del tribut i que no podem obviar per establir l'abast del caràcter rogat d'aquestes vers la seva projecció en la relació jurídic tributària.

1. L'exempció tributària

Concepte que ha estat desenvolupat per la doctrina i la jurisprudència, l'exempció constitueix una tècnica configuradora del tribut que permet modular la incidència del gravamen, bé excloent supòsits especials, bé reduint en certes hipòtesis la quantia del deute.

Cortés Domínguez ofereix un concepte més acabat d'exempció, en dir "existeix exempció tributària quan una norma (anomenada norma d'exempció) estableix que una norma tributària no és aplicable a supòsits de fet que realitzen la hipòtesi de la norma tributària esmentada, o quan impedeix que es derivin els efectes jurídics del mandat de la norma tributària per als subjectes fixats en la norma d'exempció."

Els supòsits d'exempció són aquells que, essent inclosos dins l'àmbit del fet imposable del tribut, no dona lloc al naixement de l'obligació tributària de pagament i constitueix doncs, una excepció als efectes normals derivats de la realització del fet imposable.

La doctrina ha establert les notes característiques de l'institut jurídic tributari de l'exempció i que són:

- a) Caràcter excepcional: en tant que sostreuen de la disciplina general del tribut certs supòsits o certes persones.
- b) Necessària existència de dues normes: la norma que defineix el fet imposable i que subjecta a tributació al pressupòsit de fet i la norma que defineix l'exempció, que eximeix de tributació.
- c) La realització del fet imposable: aquesta circumstància és innegable en el supòsit d'exempcions de caràcter subjectiu. En aquestes l'obligació tributària sorgeix per a la generalitat de subjectes passius menys per al subjecte exempt. La norma d'exempció impedeix el naixement de l'obligació tributària en relació amb el subjecte exempt. En les exempcions objectives no es dona la realització del fet imposable.
- d) El no naixement de l'obligació tributària: aquest és l'efecte de les exempcions.

Tot i que l'objecte de l'exempció (efecte desgravatori especial) no constitueixi el nucli d'un poder subjectiu, pot aparèixer lligada a ella tota una complexa trama de vincles jurídics: alguns són potestats i deures administratius destinats a garantir que el beneficiari compleixi els requisits que constitueixen el pressupòsit fàctic del benefici fiscal.

La doctrina ha determinat que l'exempció constitueix una situació jurídica objectiva, integrada en l'institut tributari, que produeix un efecte desgravatori especial. Clar que aquest efecte deriva de preceptes positius: per aquest motiu, l'exempció sempre serà una norma. En aquest sentit, la doctrina ha intentat determinar si els preceptes d'exempció es limiten a restringir l'àmbit del fet imposable –o la quantia de les obligacions tributàries- o pel contrari, originen situacions jurídiques individualitzades.

Sáinz de Bufanda considera que l'exempció subjectiva no esgota els seus efectes en una pura exclusió del tribut, és a dir, en una situació que pot xifrar-

se en una dada purament negativa. Per aquest autor, l'exempció genera en el contribuent beneficiari un dret: el dret a l'exempció.

El Tribunal Constitucional (STS 04/02/1983) recull en part la tesi del professor de Madrid. Així, afirma que les normes que estableixen exempcions creen certament situacions jurídiques individualitzades a favor dels beneficiaris, atribuint-les el poder jurídic de no satisfer un determinat tribut. Pot discutir-se doctrinalment quina és la naturalesa del poder jurídic que s'atribueix els subjectes, als quals la norma preveu que li sigui aplicada l'exempció, però no hi ha dubte que el poder esmentat consisteix en no satisfer un determinat tribut.

El dret subjectiu és definit pels diversos autors com un poder jurídic l'exercici del qual es confia a una persona o bé com un interès jurídic protegit. Les exempcions subjectives pretenen que certes persones o categories de persones no vinguin obligades a contribuir, tot i trobar-se amb el pressupòsit fàctic de la imposició en la relació definida per la llei perquè l'obligació pogués produir-se al seu càrrec. En les exempcions subjectives es protegeix jurídicament l'interès del beneficiari i se'l concedeix un poder jurídic. Les exempcions subjectives impedeixen que neixi l'obligació tributària per a determinats subjectes quan es realitza el fet tipificat per la norma. Per tant, el seu mecanisme consisteix en enherbar l'element subjectiu del fet imposable, és a dir, la relació entre el pressupòsit fàctic del tribut i els subjectes passius.

El Tribunal Suprem, en la sentència de 10 de juny de 1994, que es va pronunciar sobre la doctrina general del contingut de les exempcions, esmenta que l'exempció implica la realització d'un fet que, encara que en principi estigui subjecte al tribut, no es reputa idoni, per una sèrie de circumstàncies objectives o subjectives concurrents "ab intio" per generar, en definitiva, l'obligació tributària, restant desplaçat i per tant, ja des del principi, congènitament, com tal fet imposable; i aquest, en conseqüència, no produeix cap efecte en la projecció econòmica del tribut, perquè la força "ope legis" de l'exempció el margina instantàniament, inclús, des de que sorgeix a la vida jurídica, encara que el pressupost normatiu de l'exempció s'efectuï i materialitza posteriorment.

La tesi jurisprudencial continua exposant que en el marc de la tècnica tributària, en què les obligacions sorgeixen "ex lege" sense que tingui cap tipus d'influència l'imperi de la voluntat, si l'exempció opera, des d'aquest moment i un cop demostrada l'existència dels seus pressupostos, neix l'obligació de restituir o retornar la quota tributària, trobant-nos en presència d'un supòsit d'ingressos indeguts.

2. El caràcter rogat de les exempcions

La jurisprudència ha considerat que la concessió de les exempcions en uns casos és automàtica o "ope legis", fet que implica que s'entenen concedides sense necessitat de sol·licitud del beneficiari ni d'acte administratiu de

previ reconeixement exprés, la qual cosa no exclou que el beneficiari hagi d'acreditar d'alguna manera el seu dret a l'exempció.

En altres és de caràcter rogat, cas en que és necessària petició expressa de la part interessada i la tramitació de l'expedient pertinent.

Sembla lògic pensar que si el legislador ha volgut excloure de l'àmbit d'aplicació del tribut a certes situacions objectives i/o subjectives, estableixi la necessitat de garantir el compliment del pressupòsit de fet d'aplicació del benefici fiscal. Un cop acreditat el compliment dels requisits d'aplicació de la norma d'exempció, aquesta opera en tota la seva virtualitat, produint els efectes jurídics que li són propis: la manca de naixement de l'obligació tributària i consegüentment, opera l'efecte desgravatori especial.

Doctrina i jurisprudència han establert en aquest sentit que el meritament de les exempcions es produeix directament per mandat de la llei, en realitzar-se el supòsit del fet exempt, no essent sostenible que el naixement de l'exempció es produeixi en virtut de l'acord administratiu de la seva concessió, ja que aquest no té eficàcia constitutiva, sinó declarativa i haurà de retrotraure els seus efectes al moment en què concorrien els pressupòsits de fet generadors de l'exempció.

La intervenció administrativa en la concessió d'exempcions de caràcter rogat només pot classificar-se de requisit d'eficàcia, comprovant que es donen els fets i requisits legalment exigits, però mai constitueix una condició per la seva existència.

Alguns autors han analitzat els vincles jurídics existents en les exempcions subjectes a prèvia sol·licitud com a condició legal perquè es puguin gaudir, considerant que en aquests casos, la sol·licitud és una "condició legal per al gaudi de l'exempció, però no la font". Per tant, si la llei condiona l'aplicació d'un benefici fiscal a la petició del contribuent de forma tal que, en defecte de la petició, l'impost s'exigeix normalment, la sol·licitud es configura com un requisit per al seu gaudi, no com una condició per al naixement del benefici tributari.

D'aquesta afirmació es desprenen dues conseqüències importants:

- a) Es considera que l'exempció és un dret, fet que permet distingir entre el seu naixement i gaudi.
- b) Si la llei no disposa altra cosa, una vegada realitzada la sol·licitud, els seus efectes es retrotrauen a l'instant en què va sorgir el dret a l'exempció.

3. El caràcter finalista de les exempcions

A més de l'element estructural de les exempcions, del qual ja hem parlat, no hem d'oblidar l'element teleològic, element que forma part de la seva estructura intrínseca en tant que és l'element que legitima el seu establiment i ens permet parlar de les exempcions com a norma en quant mandat jurídic amb eficàcia social organitzadora.

La finalitat de l'existència de les exempcions, consisteix en crear incentius fiscals que suposin un benefici per al contribuent. En el cas de les exempcions per raó de minusvalidesa, en sentit econòmic, el benefici fiscal pot definir-se com la concessió d'una mesura fiscal proteccionista.

La doctrina ha definit l'incentiu tributari com la tècnica de foment o protecció administrativa que, per a l'aconseguint de finalitats extratributàries d'interès públic (a més dels fins purament tributaris), utilitza com a instrument el tribut, en tant que permet establir un sistema d'exempcions i bonificacions, al punt que aquest sistema estimula els administrats ca a finalitats desitjades per l'administració.

Lozano Serrano considera que les exempcions no són una disposició singular o un privilegi aplicable als pressupòsits de fet que la contempen, sinó un instrument per evitar que una excessiva uniformitat en l'aplicació del tribut suposi un perill per la realització del principi d'igualtat, el contingut del qual pot entendre's precisament com garantia de respecte a la coherència interna de l'ordenament.

Un mètode d'anàlisi força estès pretén estudiar el fonament constitucional d'algunes exempcions en base al interès jurídic protegit pels beneficis fiscals i confrontant-ho amb els interessos que protegeixen les normes tributàries a la llum de la Constitució. Des d'aquesta perspectiva es busca justificar les exempcions amb finalitats de política econòmica.

Els tributs responen a un interès recaptatori propi, però la norma fonamental també protegeix altres valors.

Les persones amb discapacitat constitueixen un sector de població que, en major o menor mesura, necessiten garanties suplementàries per viure amb plenitud de drets o participar en igualtat de condicions que la resta de ciutadans en la vida econòmica, social i cultural del país.

L'esperit proteccionista queda recollit de forma positiva en la Constitució. L'article 14 reconeix la igualtat davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació. Al seu torn, l'article 9.2 de la Llei fonamental estableix que correspon als poders públics promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat de les persones siguin reals i efectives, i remoure els obstacles que n'impedeixin o en dificultin la plenitud i facilitar la seva participació en la vida política, cultural i social, així com l'article 10 de la Constitució, dels drets

i deures fonamentals, que estableix la dignitat de la persona com a fonament de l'ordre polític i de la pau social. En congruència amb aquests preceptes la Carta Magna, a l'article 49, en referència a les persones amb discapacitat, ordena als poders públics que prestin l'atenció especialitzada que requereixin i l'empara especial per gaudi d'aquests drets.

La doctrina ha entès que la interpretació dels beneficis fiscals, en concepte ampli, ha de tenir en compte de forma predominant la finalitat de la norma que els estableix, atès que responen a una actuació de foment portada a terme pels poders públics.

El caràcter teleològic de l'ordenament jurídic ha estat recollit per la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, de 5 de desembre de 2002 dictada en matèria d'aplicació retroactiva dels efectes del reconeixement legal de minusvalidesa per a l'Impost Especial sobre determinats mitjans de transport, i que esmenta:

“L'article 49 de la Constitució que al·ludeix a la protecció social dels minusvàlids, i a l'article 53.3 CE que imposa l'exigència que la pràctica judicial s'inspire en el reconeixement, el respecte i els principis establerts en el Capítol III del Títol Primer, entre els que es troba el precepte esmentat. Aquests principis, rectors de la política econòmica i social tenen valor normatiu, i no simplement programàtic. Aquest fet implica que quan el legislador ha establert una norma fiscal, un benefici a favor de persones que pateixen un cert grau de minusvalidesa, la interpretació d'aquestes normes ha d'inspirar-se en el principi teleològic que constitueix la causa de la seva existència..

.. l'article 10.2 del Reial Decret 1971/1999, que estableix que el reconeixement de la condició de minusvalidesa s'ha d'entendre produït des de la data de la sol·licitud, és una conseqüència lògica de la pròpia naturalesa dels actes de reconeixement de la condició de minusvàlid. Aquests actes administratius són simplement declaratius d'una situació fàctica, la de minusvàlid, a la que l'Ordenament jurídic atorga una pluralitat de conseqüències jurídiques: entre d'altres, l'exempció que ens ocupa. És a dir, en altres termes, es tracta d'actes declaratius de drets i no d'actes creadors de drets o de situacions jurídiques. Aquests actes es limiten a constatar allò que ja existia; i de fet el propi article 66 de la Llei 38/1992 al·ludeix a un certificat, acte de pura constatació, de reconeixement de la condició de minusvàlid. Per tant, està en la simple lògica de les coses, ho digui o no un Reial Decret, que els efectes jurídics de la condició de minusvàlids es retroreguin a la data de la sol·licitud; és a dir, al moment en què existeix una declaració de voluntat per part de qui pateix la minusvalidesa d'accedir als beneficis fiscals que l'Ordenament estableix per aquests casos..

.. L'administració tributària realitza una interpretació literalista de l'article 66.2 de la Llei d'impostos especials, que a banda d'ésser contrària al seu esperit i finalitat, no és la única possible. Perquè el que el precepte vol dir,

únicament, es que l'administració tributària no és la competent per al reconeixement del grau de minusvalidesa; ni té la competència tècnica, ni la competència formal, que avui dia està a mans de les Comunitats Autònomes. No significa doncs, que la resolució per la qual es reconeix el grau de minusvalidesa hagi d'ésser prèvia a la realització del fet imposable, sinó simplement que la hisenda pública no pot reconèixer l'exempció sense que existeixi una resolució prèvia (prèvia al reconeixement de l'exempció, no prèvia a la realització del fet imposable) de l'administració competent..."

Finalment vull referència a les resolucions emeses per la Direcció General de Tributs.

D'igual forma que en l'àmbit jurisprudencial, s'ha constatat un canvi de criteri per part de la Direcció General de Tributs. A diferència de la consulta vinculant de 18 de febrer de 2005, en la resolució emesa en data 20 de febrer de 2003 (núm. 227/2003), la Direcció General de Tributs va establir que per poder acollir-se al benefici de l'exempció establert en l'article 66.1.d) de la Llei 38/1992, és necessària la sol·licitud prèvia amb anterioritat a la matriculació del vehicle a nom de la persona amb minusvalidesa. En cap cas, conclou, podrà obtenir-se l'exempció amb posterioritat a la matriculació del vehicle en qüestió.

Amb data 18 de febrer de 2005, la Direcció General de Tributs va emetre resolució en resposta a la consulta vinculant número V0248/2005, relativa al fet que si el subjecte passiu que tingui reconegut per l'òrgan competent a l'efecte un grau de discapacitat superior al 33%, podrà tenir dret a que se li reconegui l'exempció prevista per als vehicles matriculats a nom de discapacitats per a ús exclusiu amb efectes retroactius respecte a períodes impositius no prescrits.

La Direcció va resoldre que **“se concluye que la consultante tiene derecho a que se le reconozca con efectos retroactivos la exención prevista en la letra e) del apartado 1 del artículo 93 del TRLHL, respecto al período impositivo no prescrito siempre y cuando lo solocite expresamente y aporte al órgano de gestión competente prueba suficiente del cumplimiento de los requisitos mencionados”**.

En vista de l'exposat, i fent especial èmfasi en els pronunciaments judicials emesos pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en les sentències de dates 3 de gener de 2000 i 18 de novembre de 2004, les quals comporten una modificació de la línia jurisprudencial seguida en les sentències dictades pel mateix tribunal en dates 5 de març i 23 de setembre de 1996, i atès el contingut de la consulta resolta per la Direcció General de Tributs amb caràcter vinculant us suggereixo que adopteu el contingut de les resolucions emeses als criteris establerts i procediu a retrotraure els efectes

de l'exempció en l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica recollida en l'article 93.1.e) del TRLHL al moment en què es donaven les causes objectives d'aplicació de l'exempció i per aquelles liquidacions que no han prescrit.

Agrairé que em feu saber la vostra posició davant d'aquesta resolució, i les mesures que s'adoptaran sobre el cas.

Atentament,

Rafael Ribó
Síndic

Barcelona, 24 de desembre de 2008